

Užrašyk smėlyje/Išraižyk akmenyje

Du draugai keliavo per dykumą. Beeidami jie susiginčijo ir vienas jų pliaukštelėjo savo bendrakeleiviui per veidą. Šis, nors ir užsigavęs, nepasakė nė žodžio, tik užrašė smėlyje: „Šiandien mano geriausias draugas skėlė man antausį“.

Jiedu žingsniavo toliau ir galiausiai pasiekė oazę, kur nusprendė apsiprausti. Vienas keleivių – tas, kurį įžeidė draugas, įklimpo liūne ir ėmė skęsti, tačiau bičiulis jį išgelbėjo. Šiaip ne taip atsipeikėjęs žmogus išraižė akmenyje: „Šiandien mano geriausias draugas išgelbėjo man gyvybę“.

Gelbėtojas paklausė: „Kai įžeidžiau tave, tu užrašei tai smėlyje, o dabar – akmenyje. Kodėl?“ Atsakymas buvo toks: „Jei kas nors mus įžeidžia, pažymėkime tai smėlyje, kad atlaidumo vėjas spėiai nutrintų užrašą. Bet jei kas nors padaro mums gera, privalome išraižyti tai akmenyje, kad joks vėjas šio užrašo nesunaikintų.“ Kitaip sakant, mokykis užrašyti savo nuoskaudas smėlyje, o patirtą gėrį – uoloje.